59e jaargang. — № 78.6

Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden

Zaterdag, 21 September 1929

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Twee maal per week, 4 fr. per jaa
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centie^mes.
De abonnementen zijn vooral betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

De groote werkstaking.

Iedereen handelt over de algemeene vreedzame (?) staking, die de socialisten voornemens zijn te doen uitbreken, ten einde den weigever te dwingen tot eene grondwetherziening, waarvan hij niet hooren wil.

De socialistische vereenigingen hebben besloten eene speciale reserve te vormen ten einde die werkstaking te ondersteunen. Moest om hetzij welke reden de aangekondigde staking niet plaats grijpen, dan zouden die gelden bestreed worden om de socialistische propaganda uit te breiden.

Dat de staking zal vreedzaam blijven, zulks deed iedereen glimlachen, ware het mogelijk te lachen bij de gedachte van zulke nationale ramp.

Ramp voor de nijveraars. Deze immers kunnen de grieven hunner werklieden niet inwilligen ; de stemming van het algemeen kiesrecht ligt in hunne macht niet.

Ramp voor de werklieden. Ze wezen socialist of ze wezen dit niet, ze zullen telenstelling en zware beproevingen te verduren hebben.

Ramp voor de handelaars en burgers. De staking zal niet vreedzaam blijven, wat men er ook over zegge. De socialistische hoofdmannen zijn er van overtuigd en iedereen weet maar al te goed, hoe Vandervelde, Anseele en Terwagne uitgejouwd en tot zwijgen toe werden gedwongen wanneer zij, in de week volgende op de grotesche katholieke zegeprael, naar 't Walenland ijlden, om de socialistische werklieden, die tot het ergste besloten schenen, tot bedaren te brengen.

De staking zal ook geene grondwetherziening meêbrengen, want men ook in dien zien belove. Indien de socialistische werklieden volhouden, de katholieke wetgevers van hunnen kant zullen dit ook.

De roode spaarpot, wat men ook verkondige, zal niet volstaan om den honger te stillen der vrijwillige stakers. En zoo zal de algemeene staking afloopen.

Maar de niet socialistische werklieden ? Zullen zij, wegens dit vraagstuk niets te zeggen hebben ? Komen zij dan niet in aanmerking ? Hebben die werklieden, die b. v. in de Gentsche omschrijving eene meerderheid behaalden van 2000 stemmen, in de laatste kiezing voor den Werkrechterraad, hebben die dan niets meer te zeggen ?

Zullen ze, gedwee als schapen, het voorbeeld der socialisten moeten volgen en tegen wil en dank honger moeten lijden en honger moeten zien lijden, als de roode hoofdmannen de algemeene staking uitroepen ?

Zal er niemand zijn om de niet socialistische werklieden ter hulp te komen, terwijl de roode spaarpot, in den beginne toch, de socialistische stakers zal steunen ?

Zullen de patronen de werklieden aan den arbeid houden, die verlangen voort te werken ?

De overgroote meerderheid der werklieden zal verlangen voort te arbeiden.

Hun lot moeten wij ter harte nemen, voor 't geval de algemeene staking zou worden uitgeroepen.

Hun plicht is zich niet bij de revolutionaire beweging te voegen, maar aan den arbeid te blijven.

De patronen van hunnen kant hebben tegenover het vaderland een zware plicht te vervullen ; zij moeten die algemeene politieke werkstaking verhinderen. Van den anderen kant hebben zij een niet min strenge plicht tegenover de werklieden, die het verstand hebben de staking te verwerpen ; zij moeten ze aan den arbeid houden, zelfs ten koste van geldelijke opoffering.

Van nu af moeten alde katholieken, en ja, ook al de andersgezinden, die lijk den 2^en Juni willen doen voelen dat ze nog niet willen ingelijfd worden in eene revolutionnaire partij, zich diep overtuigen dat ze krachtig in te spannen hebben, om, eenerzijds ten beste mogelijk de werkstaking in de nijverheidsgestichten te verhinderen en, anderzijds, om de werkersgezinnen der gedwongen stakers bij te staan.

Alle vredelievende Belgen zullen hand in hand gaan om het algemeen worden der staking te beletten en de gedwongen slachtoffers te helpen. In voorkomend geval moeten deze laatste de eenigen nist zijn om 't gewicht van den geesel te dragen, waarmede ons land wordt gedreigd.

Kunnen de socialisten groote reserven besparen om de werkstakers te ondersteunen, dan kunnen de ontelleuvele Belgen nog veel meer.

't Is van deze laatste niet dat een liberaal dagblad eens schreef : « Tous pingres — allen centenklievers »

Nieuws over de werkstaking.

Zoo kwaad niet jongens !

De 10,000 vereenigde glasblazers doen ook al niet mee aan die politieke werkstaking, terecht hongerstaking genoemd. De roode bladen spuwen vuur en vlam ; ooch het zal niet baten. Als het zwarte kolenland zoo slecht gaat voor de socialisten, wat mogen zij dan wel verwachten in het Vlaamsche land ? We vreezen dat de socialisten dezen keer terdege hunne broek gaan verbranden. En deze die dat doen, moeten op de blaren zitten.

De wevers van Verviers

De « Travail » rood orgaan te Verviers, schrijft : « Niemand der werklieden wil van de algemeene werkstaking. Onze syndikaten doen aan geene politiek. Daarbij politieke werkstakingen geven nooit wat ze zouden moeten geven. »

Dus 10,000 glasblazers van Charleroi zeggen aan de roode kopstukken : Ge kunt gestolen worden met uwe algemeene werkstaking.

De wevers van Verviers voegen er aan toe : Loopt naar alle duivels met uwe vodderij.

't Zit er al bovenarms op

In 't Walenland hebben 2 roode kopstukken een braven werkman, vader van 8 kinderen tot bioedens toe geslagen, omdat hij had verklaard niet te zullen meedoen aan de algemeene werkstaking, omdat hij zijne vrouw en kinderen geen honger wil laten lijden.

En dan komen ze weeren over *vredelievende* (?) werkstaking.

Omdat ze niet aan ons durven.

Het personeel van de roode cooperatief van Dinant heeft besloten, tijdens de werkstaking de helft van loon af te staan aan de stakers.

Telkens zulke stemming uitkomt, maken de roode bladen het bekend. Wij vragen heel eenvoudig aan ieder mensch met gezond verstand : Wat zou er gebeuren, moest iemand het wagen, te stemmen tegen het voorstel van de roode kopstukken ?...

Aan de deur ! zou het hatelijk en harteloos klinken !

Dat weten die roode sukkelaars best van al.

Ze gaan zich vetmesten.

De sukkelaars van werklieden die in den rooden leiband loopen zullen mogen chikken. Ze zijn er wel meede stakers gaan «bonsa» dragen, waarmee ze naar de roode cooperatief moeten gaan. De stakers kunnen dus geen weg en moeten alles aanzien wat men hun geeft : zuur brood, oud vleesch, beschimmelde groeten en al wat er in de cooperatieven te vinden is. Ondertusschen zullen de mannen der roode cooperatieven er het beste mee zijn. De kleine handelaars kunnen maar op de kin kloppen. Dit belet niet dat de roode bladen zoo onbeschaamd zijn aan dezelfde kleinhandelaars te vragen ben te ondersteunenen. De neringdoeners zullen hun dat anders betaald zetten

De samenstelling van het Parlement

Ziehier de samenstelling van het Belgisch Parlement, sedert de kiezing van 2 Juni :

De Kamer van volksvertegenwoordigers bestaat uit 186 leden, waarvan 100 katholieken, 1 onafhankelijke (de heer Théodor), 44 liberalen, 39 socialisten en 2 demokraten.

De katholieken hebben eene meerderheid van 16 stemmen.

De Senaat telt 120 leden, waaronder 60 katholieken, 1 onafhankelijke (de heer graaf de Marnix de Sainte-Aldegonde), 35 liberalen, 15 socialisten.

De katholieken hebben eene meerderheid van 20 stemmen.

Er zijn 10 ministers : Hoofdminister, de heer baron de Broqueville, minister van spoorwegen, posterijen en telegrafen ; De heer Carton de Wiart, minister van rechtswezen ; de heer Berryer, minister van binnenlandsche zaken ; de heer Davignon, minister van buitenlandsche zaken ; de heer Poulet, minister van wetenschappen en kunsten ; de heer Hubert, minister van nijverheid en arbeid ; de heer Vande Vyver, minister van landbouw en openbare werken ; de heer Renkin, minister van koloniën ; de heer Levie, minister van geldwezen en generaal Michel, minister van oorlog.

Zeven ministers behooren tot de kamer van volksvertegenwoordigers ; twee, de heeren Hubert en Berryer, behooren tot den Senaat, en een, de heer Michel, behoort niet tot het Parlement.

In de Kamer zijn zes afgevaardigden die zonder onderbreking hun mandaat bij elke verkiezing hebben zien vernieuwen gedurende een kwart eeuw ; het zijn : de heeren Beernaert, Woeste, Vinart, Begerem, Van Cleemputte en F. Fléchet.

AAN DE KIEZERS !

Het gebeurt bij elke verkiezing dat personen klagen : ik heb te weinig stemmen « of » ik heb geene kiesconvocatie ontvangen « of » op mijne kiesconvocatie stond niet het getal stemmen waarop ik recht had.

Ook verstandige mensch zal genoegzaam begrijpen dat men in tijd van kiezing geene vermeerdering van stemmen meer kan vragen.

Deze aanvraag dient zonder uitstel gedaan toe worden. De voorlopige kiezerslijsten liggen ter inzage van het publiek op het gemeente huis en op het katholiek kiesbureel « Concordia » Tongeren.

Deze zitten van af den 1 Mei 1913 tot 30 April 1914 in voege komen.

Aangezien de gewichtigheid van iedere kiezing, zoo moet iedere ware katholiek zich verzekeren of hij met het getal stemmen ingeschreven is, waartoe hij vermeent recht te hebben.

Wij geven hier nog eens de beknopte voorwaarden om op de kiezerslijst ingeschreven te zijn.

Ouderdom : Voor de Kamer geboren zijn voor 2 Mei 1888, voor Senaat, Provincie en Gemeente geboren zijn voor 2 Mei 1885.

Woonst : Voor Kamer, Senaat en Provincie, sedert 1 Juli 1911 zijn wettig woonverblijf in de gemeente sedert 1 Juli 1909.

Voor de vereischte voorwaarden strekkende tot het bekomen van bijgevoegde stemmen, verzoeken wij de katholieke kiezers die denken er recht toe te hebben, zonder uitstel, voorzien van hunne bewijzen of juiste inlichtingen, zich schriftelijk of in persoon tot het bestendig bureel der kieswerking «Concordia» Tongeren, te wenden waar ze steffens en kosteloos aan hunne eischen gevolg zal gegeven worden.

Vrienden stelt geen dag uit, want den 31 October aanstaanden is het reeds te laat !

BUITENLAND.

Duitschland

DOOR BIJEN GEDOOD. — Nabij de Caprivibrug, te Charlottenburg, zagen spelende knaapjes een bijenzwerm in een boomtronk hun nest opnieuw bouwen. De kinderen wilden de diertjes verjagen en wierpen zand in den tronk.

Hunne verbeelding was hun dit keer niet bij. De bijen woedend geworden vielen de knaapjes aan en weldra gingen deze huilend op de vlucht. De 10 jarige Stahl sprong van de brug in de rivier om zich van de diertjes te ontlasten.

Hij kwam echter niet meer terug boven en toen men hem kon ophalen, had hij reeds opgehouden te leven.

— VREESELIJKE MISDAAD. — In de Palts is een gruwelijke moordaad aan het licht gekomen, die een droevigen kijk geeft op de ruwe zeden van de plattelandsbevolking aldaar. Een jachtgezelschap vond zondag in een bosch bij Bellheim het lijk van den 14-jarigen boerenjongen Martin Heinlein, die sedert zes weken vermist werd. Het lijk was onder struiken verborgen. De knaap is vermoord, en wel door zijn eigen broer Franz, die twee jaar ouder is.

Bij zijn verhoor op de plaats van het misdrijf bekende Franz, dat hij op den akker een onbetekenenden twist met zijn broeder had gehad en hem toen met een houweel twee levensgevaarlijke wonden had toegebracht. Toen het slachtoffer met zachte stem om genade smeekte, pakte de moordenaar den stervende, sleepte hem naar een sloot en stiet hem met een stok diep in de modder. Daarna bedekte hij het lijk met struiken en ging kalm naar huis.

Bijkans nog afschuwelijker dan zijn daad was echter 't gedrag van de ouders. Veertien dagen geleden bekende Frans aan zijn ouders wat hij gedaan had. Maar dezen keken niet naar hun dooden jongen om. Nog erger : zij gingen van huis, om in een andere plaats kermis te vieren.

Rusland

ROMANTISCHE GESCHIEDENIS. — In de buurt van Plock, in Polen, bevindt zich het oude kasteel Wladimirski, eens het eigendom van de baronnen van Liwecki-Pruss. De laatste van het geslacht, eene barones Helene, stierf in 1855. Zij had het kasteel geheel laten vervallen. Na haren dood verkochten de erfgenamen het kasteel en de nieuwe eigenaar maakte er een jeneverstokerij van. De meubels, waaronder ook een oude schrijftafel was, werden aan kooplieden verkocht. Een van hen ontdekte onlangs in de schrijftafel een geheime bergplaats, waarin zich behalve een geschilderde miniatuur, die een schoone jonge vrouw met een schoothondje voorstelt, een vergeeld papier bevond met een plattegrond van het kasteel : bij eene kamer was op een plaats aangeteekend : dat zich daar « mijn grootste en eenige schat » bevond.

De koopman bracht al zijne spaarpenningen bij elkaar, leende nog bij andere menschen geld en kocht den bouwval voor 5000 roebels. Nu ging hij aan het zoeken naar den schat. Hij vond de aangegeven plaats, brak den muur open en stuitte op een met zilver beslagen kistje. Onder het geraamte van een klein hondje lagen een met briljanten bezette halsband en een gelijk-soortige ketting. Kenners schatten hun waarde op 50,000 roebels.

Italië

EEN BROEDERMOORD. — De gebroeders Leopold en Marzio Giammuni, wonende gehucht Macchie, bij Castiglione (Italië), kregen voor eene nieuigheid twist.

Eensklaps trok Marzio zijnen revolver en schoot zijnen broeder Leopold dood. Op geruicht der lobranding kwamen de ouders toegesneld ; de vader nam eenen drietand en sloeg er mede naar den moordenaar, die er in gelukte zich uit de voeten te maken.

De moeder bij het zien van het lijk van haren zoon, viel als door den bliksem getroffen ten gronde en was een lijk.

De broedermoorder wordt door de gendarmen opgezocht.

Amerika

VERSCHRIKKELIJKE DOOD. — M. Salomon Luna, de banktier-millioenair en groot schapenfokker van Nieuw-Mexiko, heeft te Socow een tragischen dood gevonden. Te paard reed hij langzijne weiden, waar duizenden schapen grazeden, toen zijn rijdier op hol sloeg en plots stil hield voor een grooten ketel, waarin schapen kookten om deze tot ingelegd vleesch te bereiden. M. Luna werd door den schok uit den zadel geliicht en viel in den ketel. De ongelukkige werd er schrikkelijk verbrand en met gekloven schedel uitgehaald. Hij stierf korts na 't ongeval.

BINNENLAND.

BRUSSEL. — EEN LEVENDE DOODE. — Een man, bijgenaamd *Dikke Louis*, viel te Brussel, in eene herberg der Hoogstraat, van de trappen.

Men herkende in hem zekeren Gentier, geboortig van Dendermonde.

Maar daags nadien kwam Gentier zelf bij den policiecommissaris om te protesteeren tegen den brief, die aan zijne familie was gezonden, om zijne dood aan te kondigen.

Nu maandag werd het lijk herkend door eene Mej. Margriet Savoy, als zijnde dat van haren broer Jozef, geboren te Rijsel en wonende te Cobbegem bij Assche.

— EENE HAZENJACHT. — Twee agenten, die 's morgends om 5 ure, in de Troonstraat te Brussel op ronde waren, zagen plotseling langs de Kroonlaan een prachtigen haas komen afgeloopen. Zij trokken den sabel en liepen er achter, weldra gevolgd door een groot aantal voorbijgangers en werklieden. Het vlugge dier wist echter te ontsnappen en verdween in de tuinen van het Paleis of in het Park.

— VREESELIJK ONGELUK. — De nachtwaker A. Paquet ging gisteren avond, rond 11 ure, over den spoorwegdoorgang van Neffe-Dinant, toen de hiel van zijn schoen tusschen een spoorwissel steken bleef. Hij trachtte zich los te wringen, maar het ging niet.

Op hetzelfde oogenblik kwam een koopwarentrein aangereden. De man wilde zich van zijn schoen ontdoen, maar te laat, de trein reed hem een been af.

Paquet, 27 jaar oud, ongehuwd, werd in zeer gevaarlijken toestand naar het gasthuis overgebracht.

— DE EERSTE BELGISCHE SPOORTREIN. — De eerste trein met eene locomotief en wagons, die den 5de Mei 1835 de eerste reis deed van Brussel naar Mechelen, is in het Arsenaal weer ingericht en in gang gesteld, in tegenwoordigheid der Staatsambtenaars. Twee honderd personen in kleedij van den tijd, verbeeldden de reisgers. Dit alles moest dienen voor het vervaardigen van een cinemafilm.

— BELANGRIJKE AANHOUDING. — Op de kapelleplaats te Brussel werd door de politie de 27 jarige Marcel Quenin aangehouden, als mededader van de bandieterij, gepleegd te Etene, op woensdag 21^e Augustus in de villa van M. Vieumkx, Leguendreef.

De bandieten nadden, na de meid aan handen en voeten gebonden te hebben, en haar met den dood bedreigende indien zij dierf roepen, de meubels opengebroken en al het zilverwerk gestolen.

De aangehoudene werd met de meid gekonfronteerd en deze heeft hem herkend als de persoon, die bij haar stond, gewapend met eenen revolver, terwijl de anderen alles openbraken. Marcel Quenin loochent alles en zegt dat het de eerste maal is dat hij de vrouw ziet

De twee andere bandieten waaronder de elektrien Victor Meury, de voornaamste plichtige, worden nog gezocht.

— ONGELUK OP EEN RIJWIELKORS. — Het parket van Brussel is naar Grimbergen een onderzoek gaan doen, naar aanleiding van 't ongeluk, dat verleden zondag niet minder dan vier slachtoffers maakte.

Gedurende de koers zijn twee mededingers, Sizé en Bourzus geheeten, die zich van de groep had afgezonderd, tegen eenen automobiel gebotst, waarin vijf personen zaten.

De vierdejaar Sizé werd zeer erg gekwetst door den schok.

Maar de autovoerder die het ongeluk zag aankomen en den schok willende vermijden, gaf eene zoo plotselinge wending aan de stuurstang, dat het rijtuig van de helling naast den weg stortte.

Al de personen die in de auto zaten, werden er uitgeworpen en drie hunner waren hierdoor zoo erg gekwetst, dat zij in 't gasthuis moesten worden opgenomen.

Sizé moest ook in het gasthuis worden verzorgd. Voor allen is de toestand zeer zorgwekkend.

— De rechterlijke policie van Brussel heeft eenen inval gedaan in een huis, dat sedert lang als de vergaderplaats van eene bende deugnieten was verdacht. De bewoners weigerden te openen ; de deuren moesten de deur open breken. Zij vonden er 7 personen, waaronder drie vrouwen, allen van Fransche herkomst. Een hunner was het dak op gevlucht en moest na eene gevaarlijke jacht van een platform worden gehaald, waar hij zich in eenen kamerwat had verschuiven, zoodanig dat nauwelijks zijne neus en mond boven het water uit stak.

— WATERLOO. — Zeeuws wij melden, zal zondag aanstaande de eerste steen worden gelegd van het denkmaal, op te richten ter nagedachtenis van Victor Hugo, als aandenken van de beschrijving van den slag, in zijn boek *Les Misérables*.

Toespraken zullen hierbij worden gehouden door Franschmans en Belgen, MM. Lesenne, Gilkin en Fleischmann.

Naar aanleiding hiervan wordt gewezen op het verschil van inlichtingsmiddelen waarover de pers honderd jaar geleden en thans beschikt. De slag bij Waterloo werd geleverd den 18 Juni 1815, op een zondag. Het groote blad van London *The Times*, wist enkel den woensdagmorgen te zeggen dat het vermomen had dat nabij Brussel Napoleon en Wellington in aanraking waren gekomen. Eerst den woensdagavond werd te London het nieuws der nederlaag van Napoleon verspreid en verwekte er eene kolossale opschudding.

Men weet dat er eene legende bestaat, die

De diamanten van Cérisolles

43e vervolg

Maanden verliepen eer ik hersteld was, maar toen ook had ik een nieuwe familie gekregen, een vrouw en een man, die mij met innige toegenegenheid aanhingen ! Alice werd mijn tweede vrouw en in kapitein Herbelot had ik een tweeden vader gevonden.

Mijn schoonvader had meermalen zijn verlangen te kennen gegeven naar Madagascar te gaan. Het leven van rentenier be iel hem, die altijd aan harden arbeid gewoon was geweest, maar half. Echter de vrees, dat zijn dochter in het nog weinig beschaafde land een moeilijk leven zou hebben, had hem van de volvoering zijner plannen teruggehouden, maar toen ze mij verteldde, dat het leven van de pioniers haar juist zeer aantrok, bepleitte ik haar zaak en won het pleit.

Zoo maakte ik mijn huwelijksreis naar het Groote Eiland, waarop wij ons nu bevinden, in gezelschap van den heer Herbelot.

Evenwel voordat het zoover was, maakte ik een reis naar Frankrijk, om mijn kleine Lénore terug te halen, want noch Alice, noch haar vader wilden, dat het lieve meisje, van wie ik hun veel verteld had, in handen van een vreemde bleef.

Ik vertrouwde intusschen wel dat Mariette mij ook zou volgen, daar ze toen zielsveel van Lénore hield.

Een verschrikkelijke slag trof mij, toen ik mij aanmeldde aan het huisje, waar ik kind en verzorgster had achtergelaten. Een vreemde stond mij te woord en zegde mij dat Mariette reeds twee maanden geleden zij Lénore en verdwenen was, zonder aan haar zorgen was toevertrouwd geweest en dat aan een keelziekte was gestorven.

— Het kind beste Lénore, niet waar ? vroeg ik, zoodanig ik weer in staat was te spreken.

— Ik meende, dat het kind Louise heette, antwoordde de vrouw, maar het kan best zijn, dat mijneer gelijk heeft. Ik heb Mariette tijdens haar ziekte voortdurend dien naam hooren roepen. Telkens was het : O, mijn lieveling, mijn Lénore ! O, mijn engeltje, mijn Lénore ! Wat een ramp, dat ik u verloren heb ! Ik ben de niet van Mariette, mijnheer, vervolgde de vrouw en ik heb Mariette verpleegd, maar het heeft niet mogen baten ! Het kerkhof, waar ze met het kind begraven ligt, is hier dichtbij. Mijnheer kan den zerk gemakkelijk vinden.

De vrouw gaf mij eenige nadere aanwijzingen en weldra zat ik, stom van smart, bij het graf van een mij volkomen vreemd kind.

Mijn dwaling is echter gemakkelijk te begrijpen. Toen Lucien De Villers, dank zij zijn handelwijze als bandiet, markies De Villandry was geworden met mijn papieren, nam hij in de allereerste plaats het kind tot zich, waarmede hij eventueele vermoedens, dat hij De Villandry niet was, onmiddellijk den kop kon indrukken.

Mariette, gescheiden van het lieve wichtje, dat haar tweede ik was geworden, werd opgeschept met een ander kind, dat Louise moet hebben geheeten. Toen Mariette echter ziek werd, ligt het voor de hand, dat zij herhaaldelijk roep om Lénore, van wie zij zoo zielsveel had gehouden.

Weer dreigde ik krankzinnig te worden. Ik liep naar de politie, maar mijn aanklacht tegen Lucien De Villers leek zoo dwaas, en ik was zoodanig in de war, door de verschillende ontroeringen, dat men mij gek geloofde.

De politie liecht mij met een zacht lijntje naar een ziekenhuis, waar ik na eenige dagen herstelde van mijn tijdelijke geestverwarring. Toen had ik maar één verlangen : het wreede, het vreeselijke verleden te vergeten en een andere persoon te worden, een nieuw bestaan te scheppen.

Ik ging naar Alice en den heer Herbelot terug en zij, bezeerden zij Lénore en verduldden zij mijn verlichting hebben gevonden als hij eindelijk eens had kunnen zeggen wat de eigenlijke oorzaak was van het ontvluchten van zijn huis en zijn land, maar hij vreesde Arlette met die beknetenis te zullen kwetsen en daarom zegde hij, dat hij vertrokken was met den vurigen wensch het fortuin van zich en de zijnen te herstellen en dat hij zich voorgenomen had geen teeken te geven voordat hij in de taak geslaagd was.

De heer Herbelot ondervroeg Pierre lang over Romain en de dokter bestreef met nauwkeurigheid het goede, degelijke karakter van zijn broeder.

Arlette stelde veel belang in Diana, het kleine engeltje, dat in 't kasteel Cérisolles het levenslicht had aanschouwd.

— Gelukkige vader ! riep Arlette uit. Na wist ge niet eens, dat ge zelfs grootvader waart ? Ik, wat zullen wij die kleine vertroetelen, niet waar ?

De heer en mevrouw Herbelot knikten hun dochter vriendelijk toestemmend toe en dachten met liefde aan het hun nog onbekende kleinkind.

Helaas, wat zouden zij een smart gevoeld hebben, als ze geweten hadden in wiens handen de kleine Diana zich bevond.

Toen alles geregeld was, zegde Pierre tot den markies De Villandry (zooals we hem verder zullen noemen) :

— Nu heb ik een dringend verzoek aan u.

— Bij voorbaat toegestaan. Wat is het ?

— Ik vermoed, dat gij u de verslagen zult aangeschaft hebben van het proces Narjac-Cérisolles. Laat mij er kennis van nemen, als ik u verzoeken mag.

De markies aarzelde, doch Arlette zegde, nadat ze met een van aan gewicht den pols van den dokter onderzocht had :

— Ik geloof, dat gij het zonder gevaar kunt toestaan, vader. Ker zou ik denken, dat een weigering een nadeeligen invloed op den patiënt had.

Mevrouw Herbelot was de kamer al uit gegaan en kwam spoedig terug met een stapel dagbladen.

— Hier, Pierre, zegde ze, maar beloof mij, dat ge u niet opwindt over de blindheid en de dwaasheid der menschen. Wij zullen met u de verslagen lezen, opdat ze u minder pijn veroorzaken dan dat ge ze alleen laat.

Het was een zware proef voor den armen man, de lectuur van het proces. Zijn hart hioedde bij het lezen van de smart, die zijn broeder doorstaan moest hebben toen hij door het slijk gesleurd werd en als slachtoffer viel van menschelijke dwaling.

— Ik beh niet tevergeefs opnieuw het proces gevolgd, merkte de markies op toen de lectuur geëindigd was. Weet ge wat mij zoo klaar als de dag is geworden nu ?

— De onschuld van mijn broeder, gaf Pierre ten antwoord.

— En de naam van den waren schuldige, voegde Arlette er bij.

— Ge hebt het geraden, mijn kind. Zoo lang Lucien De Villers op aarde is, al hij zijn gedragingen als bandiet voortzetten. Omdat hij vermoedelijk steeds in goeden doen is geweest, sedert hij mij beroofd heeft, ligt het voor de hand, dat hij niet van het slechte pad is afgeweken. Waarom heeft hij Alexandre Narjac vermoord en zijn eigen zoogenaamde schoonzoon doen vallen ? Er is hier een geheim, dat wij moeten trachten op te lossen. Ik brand van verlangen om den schurk te ontmaskeren en allen, wien hij nameloos leed heeft toegebracht, uit zijn klauwen te verlossen. Wie gaat er met mij mee naar Frankrijk ?

— Ik !... ik !... ik !... riepen mevrouw Herbelot en Arlette en Pierre tegelijkertijd.

— Niet waar, vader, vroeg Arlette, wij vertrekken met elkaar. Wij hebben Lénore, haar kindje en dien armen mijnheer Romain vooral al veel te lang laten wachten. Wij zullen ze ook niet meer verlaten en ik hoop maar, dat ze ons hierheen zullen willen volgen, om voortaan met ons een groote familie te vormen.

— Gij hebt mijn innigsten wensch geraden, lief kind, zegde haar vader. Wij zullen ze nimmer verlaten en als ze weigeren ons te volgen, dan blijven wij bij hen. Ik wil leven en sterven bij degenen, die ik liefhebben dat zijt gij en dat zijn zij ! Uw brief naar Lénore vertrekt nog met de eerste boot, nietwaar, beste Pierre ? Wij nemen de volgende boot en volgen dus spoedig. Zult ge ook van ons vertellen in uw brief ?

— Ja, maar in vage bewoordingen, om haar niet te veel te doen ontstellen. Ik zal schrijven, dat toegewijde vrienden mij vergezellen en dat ze mij zal danken hen te hebben meegebracht.

— Ja, zij zal u danken, mijn Lénore, riep de kolonist opgewonden van bijdschap uit, maar niet zoo misschien als ik !

Bij die woorden had de markies Pierre in overstelpende aandoening en erkentelijkheid beide handen gegrepen en zij drukten ze.

— Mijn vriend, mijn lief jongen, riep de goede man met tranen in de oogen uit hoeveel geluk ben ik u schuldig, en met hoeveel vreugde geef ik u mijn andere dochter !

— Dat is een groote troost bij mijn verwijt, dien armen Romain aan zijn lot te hebben overgelaten, zegde Pierre. Het was zoo beschikt om mij hierheen te voeren Het is Gods wil geweest.

— Kan goed al goed, voegde Arlette er aan toe, van de algemeene ontroering gebruik makend om den geliefde nog eens te omhelzen.

De dag van vertrek werd vastgesteld en aan Tagaly werd het gewichtige ambt van intendant opgedragen, een verpleeding voor den braven Malgache bij het leed, dat hij ondervond over het zoo spoedige vertrek van zijn meesters.

Toen alles geregeld was, gingen de kolonist en Pierre met de dames scheep, het vaderland tegemoet.

V

EEN DUBBEL GELUK

In de rue des Gravilliers had zich in dien tijd geen enkel feit van gewicht voorgedaan. Nog altijd geen tijding van Diana of van Pierre De Cérisolles.

Romain schreef geregeld aan Lénore en zijn brieven getuigden van een gelatenheid en van een vertrouwen op de toekomst, die verwondering baarden.

In werkelijkheid leed de arme man ontzagelijk, doch hij wilde zijn lieve vrouw elke smart besparen, die het leed maar des te omvangrijker zou maken en zoo bleef hij een held, die anderen moed insprak.

Julie en Aristo zetten hun ondersoek voort met een ijver, die lof verdiende en het lock wel of de tegenspoed hen aanspoorde zoo mogelijk nog actiever op te treden. [t Verv.]